

כבוד מדומה

דיברנו שבוע שעבר על בלבול בנושא הכבוד. אמרנו שיתכן ואתה מבצע פעולת כבוד כלפי אדם מסוים, אך לא בטוח שהיא לכבודו.

זה עדין מאוד. צריך יראת שמים אמיתית, וישרות פנימית כדי להודות בזה, וממילא לתקן את זה.

אנחנו מדברים על אנשים טובים, שרוצים לעשות טוב.

רק דבר אחד צריך לזקק ולדקדק בו, שהטוב הזה יהיה טוב לשני, לא הטוב שלי.

ושלא נתבלבל, גם לי יש רצונות, גם לי יש בקשות, אין בעיה, מותר לי לרצות ומותר לי לבקש. מותר לי גם לרצות שיכבדו אותי (זה אולי לא מידה כל כך גבוהה, אך היא עדיין לא איסור). לא באנו לטעון שאסור לאדם לבקש על עצמו.

רק שאם אני רוצה לכבד אחרים, שלא אתבלבל, כשאני הולך לכבד מישהו, אני צריך ללמוד כמה דברים:

- א. מה הוא אוהב?
- ב. איך הוא אוהב את זה?
- ג. מתי והיכן הוא אוהב את זה?

ואחרי שביררתי את כל הנקודות הללו, עדיין אני צריך פניות בנפש לדעת שאני לא יודע הכל, ויתכן שלמרות כל המידע שיש לי, ולרות כל רצוני הטוב להיטיב, יתכן שמסיבה כל שהיא כעת הוא אינו מעוניין באותו כבוד שהגשתי.

לכן אולי אפשר להציע הצעה...

תורת החיד"א

פרח עשן בעדי - הביא שהוא רמז לאבותיו של דוד (פירוש חצרון עמידב שלמון נחשון בועז עובד דוד ישי), עליהם נשען. אפשר לרמוז פסוק **צדיק כתמר יפרח** אשר דרשוהו רז"ל בשוחר טוב והביאו בילקוט בדוד המלך ע"ה. וזהו שאמר צדיק כתמר כמו שתמר יצאו ממנה צדיקים יפרח ר"ת ישי פרץ רם חצרון ראשי המשפחה ונקט ישי שהוא אביו ברישא שהיה מפורסם בדור ההוא שהיה יוצא ונכנס באוכלוסא והוא א' מד' שמתו בעטיו של נחש כמש"ל בשבת נה [דבש לפי פ, ל]

ילקוט יוסף

סימן שלט - כמה דינים פרטיים הנוהגים בשבת

ו. ומכל מקום אפשר להקל על-ידי הליכה במחול בלבד, בשירות ותשבחות, שדוקא כשעוקר רגלו אחת ומניח חבירתה חשיב כריקוד האסור בשבת, אבל לא בהליכה במחול. והמחמיר גם בזה תבוא עליו ברכה.

ז. איסור הריקוד בשבת הוא גם למי שמתלהב ברשפי אש שלהבת במצות שמחת יום טוב, וכל שכן בשאר כל אדם שהריקוד בשבילם טירחא ואינה חשובה כל כך כשמחה של מצוה כשאינם חושקים בה.

ח. אין להקל לרקוד בשבת גם בסעודה שחתן וכלה מסובים בה, אף שעושים כן כדי לקיים מצות שמחת חתן וכלה. שרק ביום שמחת תורה הקילו לטפח ולרקד בהקפות שעושים בשמחת תורה לכבודה של תורה.

אבל לנגן בכלי שיר אסור גם לכבודה של תורה, ואפילו לקשקש בפעמוני ספר התורה אסור. ולא התירו בשמחת תורה אלא בלא כלי שיר.

לדון בשבת, והפרשת תרומות ומעשרות

ט. אין דנים דין בשבת, שמא יבואו לידי כתיבת פסק הדין בשבת. וגם סידור הטענות לבד לפני הדיינים, אסורה.

אבל דיין ששמע את טענות בעלי-הדין מערב-שבת, ורוצה לעיין בפוסקים כדי לדעת ההלכה, אין שום איסור בדבר.

וכן הבעלי דין עצמם, או טוען רבני, הרוצים לעיין בפוסקים כדי לסדר טענותיהם בהלכה בפני בית הדין, אין בזה איסור. אולם לסדר את הטענות ללא עיון בדברי הפוסקים, אין להקל, משום ממצוא חפץ ודבר דבר.

י. יש אומרים שבכלל איסור דין בשבת אסור לתפוס אדם ולחובשו בבית הסוהר בשבת. ומכל מקום במקום עיגון, וכגון שיש חשש שלא ימצאו את הבעל אם לא יתפשוהו במחבוס בשבת, לכולי עלמא מותר.

יא. אין מפרישין תרומות ומעשרות בשבת. וכן אין מפרישין חלה בשבת, מפני שדומה למקדיש חפץ בשבת, וגם נראה כמתקן.

והאיסור להפריש חלה בשבת, הוא לא רק מעיסה, אלא אפילו פת שנאפתה מערב שבת ולא הפרישו ממנה חלה, אסור מדרבנן להפריש חלה בשבת.

